

Sygn. akt. IV Ka 1026/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Kupcewicz

Sędziowie SSO Adam Sygit - sprawozdawca

SSO Małgorzata Lessnau - Sieradzka

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego- Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2014 roku

sprawy **T. C.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

i P. M. (1) oskarżonego art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego T. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 26 lipca 2013 roku sygn. akt II K 7/11

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie 1 odnośnie czynów przypisanych a zarzuconych oskarżonemu T. C.w punktach XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia ustala, iż zostały popełnione latem 2005 roku i z podstawy prawnej wymiaru orzeczonej wobec niego kary eliminuje art. 12 k.k.,

b. w punkcie 4 jako podstawę prawną skazania i wymiaru kary wobec oskarżonego T. C.przyjmuje art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu – zgodnie z art. 4 § 1 k.k. – sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku (publ. Dz. U. z 2011 roku, nr 117, poz. 678),

c. w punkcie 7 jako podstawę prawną wymiaru kary wobec oskarżonego P. M. (1) przyjmuje art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku a orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku,

d. w punkcie 10 orzeczoną wobec oskarżonego P. M. (1) karę łączną pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku.

2. utrzymuje zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

3.obciąża oskarżonego T. C.wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w łącznej kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych i opłatą w kwocie 300 (trzystu) złotych oraz wymierza oskarżonemu P. M. (1)opłatę w kwocie 260 (dwustu sześćdziesięciu) złotych za obie instancje i zwalnia go od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 1026/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 26 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 7/11:

I. oskarżonego T. C.m.in. uznano za winnego tego, że:

1.w ramach czynów zarzucanych w pkt. XI, XV, XVI aktu oskarżenia, w okresie od stycznia 2006 roku do 4 lutego 2006 roku w J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach czynu ciągłego udzielił środków odurzających:

-w styczniu 2006 roku M. O.w postaci 6 sztuk tabletek ekstazy za kwotę nie mniejszą niż 30 złotych,

-od 1 do 2 lutego 2006 roku M. O.w postaci 8 sztuk tabletek ekstazy za kwotę nie mniejszą niż 40 złotych,

-w dniu 4 lutego 2006 roku M. N. w ilości ok. 1 gram marihuany za kwotę 20 złotych,

tj. za winnego przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

oraz

w ramach czynów zarzucanych w pkt. XVIII, XIX, XX aktu oskarżenia, w okresie od lipca 2005 roku do sierpnia 2005 roku w J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach czynu ciągłego udzielił środków odurzających:

-w sierpniu 2005 roku dwukrotnie P. M. (2) po ok. 0,5 gram marihuany za kwotę łącznie nie mniejszą niż 30 złotych,

-w lipcu 2005 roku B. C. ok. 0,5 gram marihuany za kwotę nie mniejszą niż 15 złotych,

-latem 2005 roku przynajmniej dwukrotnie P. S. po ok. 0,5 gram marihuany za kwotę łącznie nie mniejszą niż 30 złotych,

tj. za winnego przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

przy ustaleniu, iż oba czyny ciągle zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. - na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 45 § 1 k.k., orzeczono wobec oskarżonego T. C.przepadek korzyści majątkowej w kwocie 95 (dziewięćdziesiąt pięć) złotych.

2.w ramach czynu zarzucanego w pkt. XVII aktu oskarżenia, w grudniu 2005 roku w J. przy ul. (...) w piwnicy bloku mieszkalnego wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 150 sztuk tabletek ekstazy, tj. za winnego przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego T. C.kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono mu karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy.

II.oskarżonego P. M. (1) uznano za winnego tego, że:

1.w ramach czynu zarzucanego w pkt. XXVI i XXVII aktu oskarżenia, w dniu 4 lutego 2006 roku w J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach czynu ciągłego, udzielił środka odurzającego M. O.i T. C.po 0,5 woreczka amfetaminy o wadze po ok. 5 gram o wartości po 50 złotych, tj. za winnego przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy tych przepisów, wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 33 § 2 k.k., karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku orzeczono nawiązkę w kwocie 100 (sto) złotych na rzecz (...)w B.z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii.

2.w ramach czynu zarzucanego w pkt. XXVIII aktu oskarżenia, w dniu 4 lutego 2006 roku w I. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 10 g marihuany wartości 220 zł, tj. za winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na mocy tego przepisu, wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. M. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono mu karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 6 (sześciu) miesięcy, przy czym - na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. - wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

Ponadto wymierzono oskarżonemu T. C.opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych, zaś oskarżonemu P. M. (1)opłatę w kwocie 160 (sto sześćdziesiąt) złotych i zwolniono ich od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelacje wnieśli:

1.Prokuratura Rejonowa w Inowrocławiu, w części dotyczącej oskarżonego P. M. (1) i w zakresie orzeczenia o karze, zarzucając:

-obrazę art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez wymierzenie, za czyn zakwalifikowany z tego przepisu, kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, tj. poniżej zagrożenia przewidzianego w tym przepisie,

-obrazę art. 45 § 1 k.k. poprzez odstąpienie od orzeczenia od P. M. (1) przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

i wnosząc o: zmianę punktu 7 wyroku poprzez wymierzenie kary roku pozbawienia wolności; punktu 10 wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej roku pozbawienia wolności oraz orzeczenie, na podstawie art. 45 § 1 k.k., przypadku korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa a opisanego w punkcie 7 wyroku w wysokości 100 złotych.

2.obronca oskarżonego T. C., w części uznającej oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów oraz orzekającej o karze i zarzucając:

-naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu zasad określonych w tych przepisach przy dokonaniu oceny materiału dowodowego i ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku skazującego,

-błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający istotny wpływ na jego treść a wyrażający się w uznaniu, iż oskarżony w latach 2005-2006 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. O., M. N., B. C., P. M. (2)i P. S.środki odurzające w postaci marihuany lub tabletek extasy, jak również w uznaniu, iż T. C., w miesiącu

grudniu 2005 roku, w J. posiadał 150 tabletek extasy, podczas gdy prawidłowa ocena zabranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się wyżej wskazanych czynów,

-rażącą niewspółmierność orzeczonej kary,

wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu była częściowo zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

I.

Brak było podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego T. C. przez jego obrońcę. W toku rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy w Inowrocławiu nie doszło do naruszenia wskazanych przez apelującego reguł procesowych, w zakresie mogącym mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Powołany przez skarżącego przepis art. 4 k.p.k. stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, aby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy jednocześnie całość tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu. O braku obiektywizmu możemy więc mówić tylko w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał. Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie i na uzasadnienie tego zarzutu nie przedstawiono racjonalnej argumentacji. Waga zasady obiektywizmu zresztą nie przesądza o tym, że zarzut obrazy art. 4 k.p.k. może stanowić samodzielną podstawę apelacji. Przepis ten ma bowiem charakter ogólny a respektowanie zapisanej w nim zasady obiektywizmu (bezstronności) gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich konkretnej obrazy może uzasadniać zarzut apelacyjny.

Wskazany przez skarżącego przepis art. 5 § 2 k.p.k. stanowi, iż sąd nie dający się usunąć wątpliwości winien rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie można jej jednak rozumieć jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania pojawiających się wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych winna być wyjaśniona i usunięta przez inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani na podstawie zasad logicznego rozumowania. Natomiast, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim przypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 k.p.k. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym razie nie może być, bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. Wyrażona w nim zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bowiem na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji. W niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja określona w art. 5 § 2 k.p.k., a więc nie może być mowy o obrazie tego przepisu, gdyż zebrane dowody pozwalają na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych, co uczynił sąd I instancji. O tym, że powyższa zasada faktycznie znalazła zastosowanie w przedmiotowej sprawie świadczą rozstrzygnięcia uniewinniające, kiedy

to Sąd Rejonowy nie był w stanie rozstrzygnąć wątpliwości w sposób jednoznaczny i dlatego ostatecznie poczynił ustalenia korzystne dla podsądnego.

Ponadto zarzucono sądowi I instancji naruszenie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, w szczególności treści wyjaśnień i zeznań obciążających oskarżonego a złożonych przez świadka M. O., wcześniej występującego w charakterze podejrzanego i oskarżonego. Odnosząc się do zarzutu dowolnej oceny dowodów stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego wtedy, gdy:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.);

-stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);

-jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o których mowa w apelacji a także wszystkich pozostałych a zebranych w sprawie, dokonana przez sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku. Ponieważ wnioski przedstawione w sporządzonym uzasadnieniu wyroku wynikają z ustaleń poczynionych przy respektowaniu reguł rzetelnego i sprawiedliwego procesu sąd odwoławczy uznaje za dopuszczalne odwołanie się do nich w zakresie szczegółowych przyczyn, jakie dowiodły sąd do wniosku o sprawstwie i zawinięciu oskarżonego w przypisanym mu zakresie.

W tym miejscu należy jedynie wskazać, że:

1.odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 wyroku, ustalenia odnośnie sprawstwa i zawinięcia oskarżonego T. C.były wynikiem przyjęcia, iż w/wym. dopuścił się wielokrotnie sprzedaży środków odurzających ustalonym osobom.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za takie czyny było konsekwencją uznania za wiarygodne, w takim zakresie, zeznań i wcześniejszych wyjaśnień złożonych przez świadków:

-odnośnie sprzedaży P. M. (2): M. O.(k. 85, 1923, 2056v), P. M. (2)(k. 103v, 220), P. S.(k. 343, 871, 1548) i K. K.(k. 892-892v, 2109),

-odnośnie sprzedaży B. C.: P. M. (2)(k. 103v), P. S.(k. 343, 871) a także, pośrednio, M. O.(k. 449v, 1923, 2056v, 2058),

-odnośnie sprzedaży P. S.: P. M. (2) (k. 130v, 220) i P. S. (k. 343, 871, 1548),

-odnośnie sprzedaży M. N.: M. O.(k. 39, 86v, 1923, 1923v, 2055v, 2056v, 2167v) oraz pośrednio samego M. N., potwierdzającego przekazanie telefonu komórkowego oskarżonemu C.(k. 99v),

#odnośnie sprzedaży M. O.: zeznań i wyjaśnień tej osoby (k. 39v, 822v, 2055v, 2056, 2056v), z których wynika m.in. konieczność finansowego rozliczenia się z oskarżonym C.jako przekazującym mu do dyspozycji tabletki extasy za zużyte „na własne potrzeby” te środki odurzające.

Wbrew wskazaniom skarżącego relacje przedstawiane, na różnych etapach postępowania i w różnym charakterze, przez M. O.jako główny dowód obciążający zostały poddane wnikliwej ocenie przez sąd I instancji. Jego wyjaśnienia i zeznania zostały skonfrontowane z całością zgromadzonego materiału dowodowego i uznane za wiarygodne odnośnie sytuacji niewątpliwych. W toku procedowania, zakończonego wyrokiem w sprawie II K 7/11, sąd I instancji dopełnił wszelkich możliwych starań aby weryfikacja tych relacji była pełna, m.in. przeprowadził ponowne szczegółowe przesłuchanie M. O.i zagwarantował jego obecność na rozprawie aby doprowadzić do konfrontacji z osobami kwestionującymi podane przez niego informacje. Podkreślić należy, iż świadek ten swe obciążające wyjaśnienia

podtrzymał również po zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania, podczas konfrontacji, w tym z T. C.(k. 169-171) oraz już po prawomocnym skazaniu. Zeznając jako świadek w sprawie II K 7/11 czynił to już wiele lat od przedmiotowych zdarzeń i niezgodność, niemniej dotycząca jedynie szczegółów, w sposób racjonalny musi być tłumaczona upływem czasu (k. 2055v).

Niezasadnie więc apelujący podnosi, iż dowód z relacji tej osoby nie mógł zostać wykorzystany jako dowód obciążający oskarżonego T. C.albowiem nie znalazł on potwierdzenia w jakimkolwiek innym, czy to osobowym czy to rzeczowym, materiale. Odnośnie zarzutu udzielania przez T. C.środków odurzających innym osobom ustalenia zostały poczynione przecież również na podstawie wyjaśnień i zeznań innych a wyżej wskazanych, osób. To, że niektóre osoby, występujące w przedmiotowym postępowaniu w charakterze świadków czy oskarżonych a wskazane jako nabywający narkotyki od oskarżonego, nie potwierdziły wersji zdarzeń opisanych przez M. O., P. M. (2)czy P. S.nie może być powodem zakwestionowania wiarygodności tych dowodów. Takie zaprzeczenie było bowiem realizacją linii obrony czy obawą o odpowiedzialność karną osób bliskich. O tym, że negowanie to było niewiarygodne świadczą także zapadłe w innych postępowaniach orzeczenia skazujące te osoby. Tam, gdzie zeznania świadka M. O.były niekonkretne, nie znalazły potwierdzenia innymi dowodami czy też budziły wątpliwości sądu, przyjęto iż nie mogą stanowić wyłącznego dowodu obciążającego i być przesłanką skazania. Te wątpliwości nie wynikały jednak z „kłamliwości” świadka ale z wielości sytuacji i trudności sprecyzowania niektórych okoliczności a istotnych dla odpowiedzialności karnej m.in. oskarżonego C..

2.odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyroku, ustalenia odnośnie sprawstwa i zawinienia oskarżonego T. C.były wynikiem przyjęcia, że: w grudniu 2005 roku doszło do kradzieży środków odurzających przechowywanych przez oskarżonego C.w piwnicy bloku, gdzie zamieszkiwał, co skutkowało jego konfliktem z podejrzanym o tę kradzież M. Z. (1); siostra M. Z. (1)udzieliła właśnie taki rodzaj środków odurzających, które skradziono, M. N.; kolejne partie środków odurzających były przechowywane przez oskarżonego C.w innym miejscu właśnie z obawy przed ponowną kradzieżą.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn polegający na posiadaniu znacznej ilości środków odurzających (wcześniejsze rozstrzygnięcia w tym zakresie były uchylane wskutek uwzględnienia środków odwoławczych wniesionych na jego niekorzyść) było konsekwencją zeznań i wyjaśnień świadków: M. O.(k. 38, 85v-86, 95, 420, 822v, 1923v, 2055v, 2056, 2057, 2057v), M. Z. (1)(k. 246), D. W.(k. 258v). Sąd odwoławczy nie znajduje konieczności ponownej oceny obciążających oskarżonego relacji a przedstawionych przez świadka M. O.. Podkreślić należy jedynie, iż wskazania w/wym., że doszło do kradzieży przechowywanych przez oskarżonego T. C.środków odurzających i w związku z tym kierował swe podejrzenia wobec konkretnej osoby potwierdził, posądzony o to, M. Z. (1)a skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 142/07. Ponadto na wejście w posiadanie przez niego tego typu środków wskazują początkowe zeznania świadka D. W.o przekazaniu mu tabletek extasy przez siostrę M. Z. (1). Także i te osoby, tj. D. W.i M. Z. (2)zostały prawomocnie skazane w sprawie II K 67/09. Słusznie Sąd Rejonowy w Inowrocławiu przyjął, iż relacje w/wym. osób - w tym zakresie - pozostawały zgodne i wzajemnie uzupełniające się a przez to stanowiły wiarygodny dowód obciążający oskarżonego C.. Późniejsza zmiana zeznań świadków, również w sytuacji, gdy zapadły już prawomocne orzeczenia skazujące była niewiarygodna.

Wobec powyższego zasadnie Sąd Rejonowy w Inowrocławiu potraktował wyjaśnienia oskarżonego T. C., w tym zakresie kwestionującego swe sprawstwo, jako realizację przyjętej linii obrony w sprawie.

Odnosząc się do podniesionego przez apelującego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jako podstawy odwoławczej określonej w art. 438 pkt. 3 k.p.k. stwierdzić należy, że zarzut ten jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji nie może prowadzić

do wniosku o popelnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Skoro więc Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów i w oparciu o dowody uznane za wiarygodne dokonał ustaleń faktycznych podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jest niezasadne.

II.

Zmiana wyroku była konsekwencją przyznania słuszności części z zarzutów sformułowanych przez apelującego rzecznika oskarżenia publicznego i konieczności dodatkowej ingerencji w treść orzeczenia pierwszoinstancyjnego z urzędu przez sąd odwoławczy.

Na wstępie przede wszystkim należy jednak podkreślić, iż w sposób nieuprawniony Sąd Rejonowy w Inowrocławiu, w toku trzeciego rozpoznawania sprawy, uznał, że zachodzi konieczność zmiany opisu czynu w sposób nakazujący rozważanie prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej a w konsekwencji i właściwości rzeczowej sądu. Aktem oskarżenia, odnośnie czynu popełnionego przez oskarżonego T. C.a polegającego na sprzedaży środków odurzających B. C.(zarzuty XIX) wskazano, iż zachowanie takie miało miejsce w 2005 roku. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu przyjął, że sprzedaż marihuany B. C.miała miejsce w lipcu 2005 roku a osoba ta ukończyła lat 18 dopiero w dniu 4 sierpnia 2005 roku. Zdaniem sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na czynienie tak konkretnego ustalenia, które skutkowałoby przyjęciem, iż sprzedaż nastąpiła osobie małoletniej. Z relacji wskazanych wyżej świadków wynika niewątpliwie, że latem 2005 roku oskarżony T. C.dopuścił się sprzedaży narkotyków B. C.oraz P. M. (2)i P. S.ale brak możliwości aby na tej podstawie ustalić, iż doszło do tego jeszcze przed ukończeniem 18 lat przez nabywających. Przede wszystkim należy podnieść, iż pierwsze czynności w nin. sprawie zostały podjęte na początku lutego 2006 roku i M. O.proceder dystrybucji narkotyków, w tym przy aktywnym udziale oskarżonego C., opisał w toku przesłuchania w dniu 5 lutego 2006 roku. Dlatego przy ocenie osobowych źródeł dowodowych odnośnie konkretnych dat zdarzeń rozgrywających się około pół roku wcześniej należało zachować dużą ostrożność. Właśnie to było przesłanką do niesprecyzowania czasu popelnienia tych przestępstw w treści zarzutów aktu oskarżenia. W związku z powyższym zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie 1, odnośnie czynów przypisanych a zarzuconych oskarżonemu T. C.w punktach XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia, ustalając, iż wszystkie one zostały popelnione latem 2005 roku.

Natomiast, działając z urzędu oraz niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zgodnie z art. 455 k.p.k., poprawiono błędną kwalifikację prawną. I tak, z podstawy prawnej wymiaru orzeczonej w punkcie 1 wyroku wobec oskarżonego T. C.kary wyeliminowano art. 12 k.k. albowiem dopuszczenie się przestępstwa w warunkach czynu ciągłego winno znaleźć – co nastąpiło -odzwierciedlenie w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej. Natomiast powołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary jest bezzasadne, gdyż – w przeciwieństwie do instytucji art. 91 § 1 k.k. - nie modyfikuje on ustawowych granic zagrożenia karą. Również z tego powodu, w punkcie 7 wyroku, jako podstawę prawną wymiaru kary, wobec oskarżonego P. M. (1), przyjęto jedynie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku. Ponadto, również wobec treści art. 455 k.p.k. i zgodnie z regulacją art. 4 § 1 k.k., w punkcie 4 wyroku jako podstawę prawną skazania i wymiaru kary wobec oskarżonego T. C.przyjęto art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku (publ. Dz. U. z 2011 roku, nr 117, poz. 678), która podwyższyła ustawowe granice zagrożenia karą. Przyjęto, iż ten wcześniejszy stan prawny był względniejszy dla sprawy.

Za zasadną uznano apelację rzecznika oskarżenia publicznego a dotyczącą wadliwości orzeczenia o karze wobec oskarżonego P. M. (1) za czyn wyczerpujący znamiona art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu orzekł bowiem, za tak kwalifikowany czyn, karę poniżej minimalnego ustawowego zagrożenia. Wobec powyższego orzeczoną wobec w/wym. w punkcie 7 karę pozbawienia wolności podwyższono do jednego roku, przyjmując iż kara w minimalnym, przewidzianym przez ustawodawcę, rozmiarze będzie wystarczająca dla realizacji wszystkich jej dyrektyw. W związku z tym i zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. w punkcie 10 orzeczoną wobec oskarżonego P. M. (1) karę łączną pozbawienia wolności podwyższono do jednego roku czyli przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Kara w tym wymiarze, przy zastosowaniu przez sąd I instancji instytucji oddziaływania probacyjnego,

w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania, będzie wystarczająca dla osiągnięcia ustawowo określonych celów, w szczególności zapobieżenia powrotności do przestępstwa w/wym.

Brak było natomiast, w realiach przedmiotowej sprawy, podstaw do - wnioskowanego przez apelującego rzecznika oskarżenia publicznego - orzekania wobec oskarżonego P. M. (1) przepadku korzyści majątkowych, uzyskanych z popełnienia przestępstwa opisanego punktem 7 wyroku. Jak prawidłowo ustalono (strona 19 uzasadnienia) w/wym. tylko chwilowo znalazł się w posiadaniu kwoty przekazanej mu przez M. O. i T. C. jako pośrednikowi w zakupie narkotyków a przeznaczonej w całości właśnie na ich zakup właściwie bezpośrednio po otrzymaniu. Tym samym argumentację przedstawioną przez Sąd Rejonowy jako przemawiającą za odstąpieniem od wnioskowanego rozstrzygnięcia (strona 29 uzasadnienia) uznano za zasadną.

III.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonych w niniejszej sprawie kar, w tym i zarzutu sformułowanego przez obrońcę oskarżonego T. C. wskazać należy, że rażąca niewspółmierność, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby zasadnie przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Na gruncie regulacji art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzona nazwać można by – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować i będącą zatem, również w odczuciu społecznym, „karą niesprawiedliwą”. Wysokość wymierzonych w niniejszej sprawie kar uwzględnia stopień zawinienia sprawców, ich cechy podmiotowe, stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz realizuje w wystarczającej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie mają wobec sprawcy osiągnąć.

Odnosnie oskarżonego T. C., w ocenie sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w Inowrocławiu prawidłowo rozważył ustalone okoliczności a mające wpływ na rodzaj prawno-karnych konsekwencji przypisanych czynów. Zasadnie uznano zachowanie tego sprawcy za wysoce naganne społecznie i zasługujące na surową ocenę. Taki wniosek jest wynikiem szczególnie: ilości przestępczych zachowań, ilości posiadanych środków odurzających i czasookresu działania sprawcy. Jednocześnie, podniesione przez obrońcę oskarżonego okoliczności jak: wiek oskarżonego, upływ czasu od daty popełnienia przypisanych mu czynów czy aktualnie pozytywna prognoza środowiskowa, skutkowały wymierzeniem kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Natomiast w ocenie sądu odwoławczego brak jest – jak to słusznie postrzegali sąd I instancji (strona 42-43 uzasadnienia) - w stosunku do oskarżonego takich okoliczności, które przemawiałyby za orzeczeniem wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i czyniły takie rozstrzygnięcie racjonalnym oraz realizującym ustawowo określone cele kary. Art. 69 § 1 i 2 k.k. ustanawia, zgodnie z jego treścią, prawo sądu do oceny tej sytuacji, w której wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności należałoby warunkowo zawiesić. Ta instytucja oddziaływania probacyjnego nie może być zastosowana wtedy, gdy charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczna szkodliwość, ale także i cechy sprawcy czy wreszcie względ na społeczne oddziaływanie kary, przeciwko temu przemawiają. Analiza wszystkich powyższych okoliczności oraz wcześniej prawomocnego rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie II K 67/09 prowadziła do wniosku, iż brak jest racjonalnych przesłanek a wymaganych regulacją ustawową aby z takiej formy złagodzenia odpowiedzialności karnej móc skorzystać wobec oskarżonego C.. Czynów mu przypisanych dopuścił się w okresie przestępczego zaangażowania w proceder związanych z obrotem narkotykami wśród osób młodych, co musiało skutkować orzeczeniem kary surowej, tj. bezwzględnej aby była ona sprawiedliwa.

IV.

W związku z powyższym, po dokonaniu wyżej wskazanych zmian, utrzymano zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie. Z uwagi na treść art. 636 § 1 k.p.k. i nie znajdując racjonalnych podstaw do zwolnienia z

obowiązku poniesienia kosztów wywołanych postępowaniem odwoławczym, obciążono oskarżonego T. C. wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w łącznej kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych, na którą składają się: ryczał za doręczenia w kwocie 20 złotych i za uzyskanie karty karnej w kwocie 50 złotych oraz opłatą w kwocie 300 (trzystu) złotych, jej wysokość ustalając na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity publ. Dz. U. z 1983 roku, nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Wobec zmiany orzeczenia o karze wobec oskarżonego P. M. (1) wskutek uwzględnienia apelacji wniesionej na jego niekorzyść, zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 w/wym. ustawy, wymierzono mu opłatę w kwocie 260 (dwustu sześćdziesięciu) złotych za obie instancje, jej wysokość ustalając na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 te same ustawy. W/wym., zgodnie z zasadą słuszności, skoro zmiana wyroku była konieczna z uwagi na błąd popełniony przez sąd I instancji, zwolniono od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.